

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/39/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116010557
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1116010557.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho a prísediacich JUDr. Mariána Mišíka a JUDr. Ingrid Šovčíkovej, v trestnej veci vedenej proti obžalovanej X A. pre zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.06.2019 v Bratislave, takto

rozhodol:

obžalovaná

P.. T. A. rod. T., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom A. ulica číslo XXXX/XX, B. - Q. F.,

sa uznáva vinnou, že

ako spoločníčka spoločnosti Real Estate Global s.r.o., IČO: 35 707 968, so sídlom Grösslingova číslo 51, Bratislava, so zameraním sprostredkovania predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľnosti, realizovala v období marca 2007 až apríla 2007 predaj bytu číslo 4XXXX. poschodí bytového domu na B.i číslo 12, súpisné číslo O., na parcele číslo B., obec F., zapísaný na LV čísloXX.XXXX Katastrálneho úradu v Bratislave, Správy katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, vo vlastníctve XX.XX.XXXX),j, nar. U. (zomrelej XX.XX.XXXX to na základe plnomocenstva pre spoločnosť Real Estate Global s.r.o., zo dňa 28.03.2007 udeleného P.. U. Q., narodenou XX.XX.XXXX, trvale bytom I. číslo XX, B., splnomocnenou zástupkyňou vlastníčky F. B. na základe udelenej Generálnej plnej moci formou notárskej zápisnice č. N 287/2006, Nz 41850/2006, NCRI 41651/2006 zo dňa 24.10.2006 na okrem iného i na všetky právne úkony súvisiace s hospodárnym nakladaním s hnutelným a nehnuteľným majetkom, a to tým spôsobom, že zabezpečila kupujúceho pre predmetný byt vlastníčky F. B., a to D.. F. H., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom P. číslo 1, B., od ktorého prevzala už v minulosti v presne nezistenom čase, niekedy začiatkom roka 2007 zálohu vo výške 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) na kúpu robotníckej ubytovne na presne nezistenej adrese v Bratislave, pričom však k predaju tejto nehnuteľnosti nedošlo a prijatú zálohu vo výške 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) D.. F. H. nevrátila i keď o ňu žiadal, preto mu bola spoločnosťou Real Estate Global s.r.o., a to v zastúpení P.. T. F., rod. T. ponúknutá náhradná kúpa

predmetného dvojizbového bytu vlastníčkyB.a následne so súhlasom Ing. F. H. bola ním už v minulosti vyplatená suma 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) započítaná ako záloha na predmetný byt, o čom bol D.. F. H. spoločnosťou Real Estate Global s.r.o. vystavený príjmový pokladničný blok zo dňa 29.03.2007, kedy zároveň došlo i k podpisu Zmluvy o uzatvorení budúcej zmluvy o prevode vlastníctva bytu, a to medzi D.. F. H. ako budúcim kupujúcim a F. B., zastúpenou P.. F. Q. ako budúcim predávajúcim a následne dňa 03.04.2007, kedy došlo k podpisu Zmluvy o prevode vlastníctva bytu medzi predávajúcou F. B. zastúpenou P.. F. Q. a kupujúcim D.. F. H. a následným vložením návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na Katastrálny úrad v Bratislave, bol D.. F. H. spoločnosťou Real Estate Global s.r.o. vyplatený doplatok vo výške 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur) do celkovej predajnej ceny bytu 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur), o čom bol D.. F. H. spoločnosťou Real Estate Global s.r.o. vystavený príjmový pokladničný blok, avšak už k následnému odovzdaniu finančnej hotovosti za predanú predmetnú

nehnutelnosť vo výške 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur) predávajúcej F. B. zo strany spoločnosti Real Estate Global s.r.o. a ani zo strany obžalovanej nedošlo, pričom tak urobiť mala práve obžalovaná P. T. A., rod. T., avšak tak nespravila, zo strany spoločnosti J. Estate Global s.r.o. bola uhradená iba suma 260.000,-Sk (8.630,42 Eur), čím takto svojím konaním spôsobila poškodenej F. B., nar. XX.XX.XXXX (zomrelej XX.XX.XXXX) škodu v celkovej výške 1.740.000,-Sk (57.757,42 Eur),

t e d a

- prisvojila si cudziu vec, ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu,

č í m s p á c h a l a:

- zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31.12.2016.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 213 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3, § 36 písmeno j/, § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona súd výkon trestu obžalovanej podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona súd obžalovanej určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresný súd Bratislava I bola dňa 27.09.2016 doručená obžaloba prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 26.09.2016, č. k. 3 Pv 34/16/1101-10, na obvinenú T. A. (rodenú T.) pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1 odsek 3 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe.

Súd na podklade podanej obžaloby nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom po tom, čo obžalovaná urobila vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku, že je nevinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne využila svoje právo vo veci nevypovedať, vykonal dokazovanie výsluchom svedkov JUDr. F. F., P. F. Q., X. V. F., D. F. H., prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania postupom podľa § 263 odsek 2 Trestného poriadku so súhlasom prokurátora (nakoľko súd hlavné pojednávanie v čase vykonávania týchto dôkazov vykonal v neprítomnosti obžalovanej za splnenia podmienok upravených v § 252 odsek 2 Trestného poriadku), a to svedkov JUDr. F. A., D. U. A. a F. A. (v prípade naposledy menovaného svedka boli splnené podmienky na čítanie zápisnice o jeho výsluchu aj za podmienok upravených v § 263 odsek 4 Trestného poriadku), svedkyne Margity B. v súlade s § 263 odsek 3 písmeno a/ Trestného poriadku (z dôvodu, že svedkyňa zomrela), prečítaním znaleckého posudku č. 12/2013 zo dňa 31.07.2013, vypracovaného znalkyňou D. L. A. za splnenia podmienok podľa § 268 odsek 2 Trestného poriadku, ako aj čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to príjmových pokladničných dokladov (č. I. 55), Notárskej zápisnice N 287/2006, Nz 41850/2006, NCRIs 41651/2006 (č. I. 64, 194 - 195), prehľadu platieb nedoplatku (č. I. 69), upomienky (č. I. 69 druhá strana), upomienky (č. I. 70), plnomocenstva (č. I. 71), výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky spoločnosti Real Estate Global s.r.o., IČO: 35 707 968 (č. I. 72 - 73, 96 - 97), Notárskej zápisnice N 144/2007, Nz 13095/2007, NCRIs 13079/2007 (č. I. 84 - 85, 89 - 90, 196 - 197), návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností (č. I. 119, osvedčenia o dedičstve (č. I. 120 - 122), výpisu z katastra nehnuteľností (č. I. 123), zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľností (č. I. 124 - 128), zmluvy o prevode vlastníctva bytu (č. I. 129 - 134), zmluvy o prevode vlastníctva bytu (č. I. 135 - 140), listu vlastníctva (č. I. 141 - 151), výpisu z katastra nehnuteľností (č. I. 151-I), odpovede na žiadosť o lekárske posudok (č. I. 158), správy od všeobecného lekára (č. I.

159), lekárskeho nálezu (č. I. 160), splnomocnenia (č. I. 163), zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy (č. I. 187 - 189), zmluvy o prevode vlastníctva bytu (č. I. 190 - 192), rozhodnutia Správy katastra Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy (č. I. 193), zápisnice o vydaní veci a oznámenia (č. I. 232 - 235), odborného stanoviska - informácie č. 4/2014 (č. I. 236 - 237), príjmových a výdavkových pokladničných dokladov (č. I. 240), príloh k zápisnici - zmluva, náklady, prehľad, generálne plnomocenstvo, vyúčtovanie, rozhodnutia SP (č. I. 264 - 273), odpovede XXX, a. s. (č. I. 279 - 280), odpovede BSK (č. I. 281), odpovede SP a príloh (č. I. 282 - 303), príkazu na úhradu (č. I. 307), príjmových a výdavkových pokladničných dokladov (č. I. 308), oznámenia o úmrtí (č. I. 328), výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (č. I. 330 - 331, 351 - 352), čiastočného výpisu z Listu vlastníctva (č. I. 335), rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 8C/215/2010-128 (č. I. 336 - 339), rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 14Co/40/2012-154 (č. I. 340 - 344), odpovedí na lustrácie v Registri obyvateľov, v STA, GP a ZVJS (č. I. 379, 381 - 384), odpovede Notárskeho úradu P. F. V. a poverenia (č. I. 414 - 415) a aktuálneho odpisu registra trestu obžalovanej.

Všetky vykonané dôkazy súd hodnotil jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že skutok, ktorý je v predmetnej trestnej veci obžalovanej kladený za vinu, sa stal, naplnia všetky zákonné znaky trestného činu - zločinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania činu (do 31.12.2016), a že tento skutok spáchala práve obžalovaná T. A..

K výroku o vine

Obžalovaná P. T. A. v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom využila svoje právo a ako obvinená odmietla vo veci vypovedať.

Napriek tomu bola vina menovanej obžalovanej zo stíhaného trestného činu preukázaná bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Z výsledkov vyplývajúcich z procesu dokazovania možno urobiť nepochybný záver o tom, že trestnoprávne relevantné konanie obžalovanej v zmysle skutkovej podstaty stíhaného zločinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku má svoj základ už v prvotnom prevzatí finančných prostriedkov v sume 800.000,- Sk (26.555,13 Eur) od D. F. H., ktorý ich obžalovanej odovzdal pôvodne za účelom kúpy úplne inej nehnuteľnosti, než na ktorej kúpu napokon odovzdal aj ďalšie finančné prostriedky v sume 1.200.000,- Sk (39.832,70 Eur).

Z výpovede svedka Ing. F. H., ktorú súd nemal ani najmenší dôvod spochybňovať, vyplynulo, že obžalovanej P. T. A. (predtým T.), ktorá vystupovala v mene realitnej kancelárie Real Estate Global, s.r.o., menovaný svedok priamo do jej rúk odovzdal sumu 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) ako zálohu na kúpu robotníckej ubytovne v Zátíši v Bratislave, ktorej predaj inzerovala. Následne sám svedok zistil, že tento objekt - predmetná ubytovňa - je už predaný, čo mu uviedol samotný majiteľ objektu, ktorého iniciatívne vyhľadal, hoci obžalovaná mu uvádzala, že predaj sa „naťahuje“ z dôvodu majetkových sporov medzi vlastníckmi objektu (otcom a synom). Z tohto dôvodu opakovane žiadal od obžalovanej vrátenie zálohy 800.000,-Sk (26.555,13 Eur), k čomu však nedochádzalo po dobu niekoľko mesiacov, pričom obžalovaná mu následne povedala, že predmetné finančné prostriedky prefinancovala. Keďže mu nebola schopná vrátiť poskytnutú zálohu, ponúkla mu kúpu bytu na XX (byt č. 44 na 4. poschodí bytového domu na Heyrovského ulici 12 v Bratislave, ktorého vlastníkom bola F. B.), na ktorého predaj ju oslovila P. F. Q., splnomocnená zástupkyňa F. B. (na základe Notárskej zápisnice spísanej dňa 24.10.2006 č. N 287/2006, Nz 41850/2006, NCRIs 41651/2006). Nakoľko sa svedok nemohol dostať k svojim peniazom, túto ponuku akceptoval. Kúpna cena bola stanovená na 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur), pričom Ing. F. H. mal k už poskytnutej zálohe 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) doplatiť sumu 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur). Tento doplatok odovzdal pánu A. na katastrálnom úrade v Bratislave dňa 03.04.2007 a prítomná pritom bola aj obžalovaná. O odovzdaní oboch súm mu boli vystavené pokladničné doklady k dátumom 29.03.2007 (suma 800.000,-Sk - 26.555,13 Eur) a 03.04.2007 (suma 1.200.000,-Sk - 39.832,70 Eur), pričom dátum vzťahujúci sa na zálohu v sume 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) svedok vysvetlil tým, že hoci

túto sumu odovzdal obžalovanej už v januári 2007, žiadal, aby záloha 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) bola uznaná ako zálohová platba na predmetný byt.

Skutočnosti uvedené svedkom ohľadne odovzdania predmetných súm potvrdzujú aj predmetné pokladničné doklady, ako aj svedok F. A., ktorý potvrdil prevzatie doplatku v sume 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur) od menovaného svedka na katastrálnom úrade v Bratislave, pričom ním uvádzané skutočnosti nebol zo strany obhajoby ani nijakým spôsobom spochybňované.

Z uvedených skutočností je nepochybné, že obžalovaná už v tomto štádiu použila sumu 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) v rozpore s účelom, na ktorý jej boli odovzdané. Týmto účelom totiž bolo poskytnutie zálohy Ing. F. H. na kúpu vyššie uvedenej nehnuteľnosti, pričom obžalovaná s týmito finančnými prostriedkami nebola oprávnená nakladať žiadnym iným spôsobom a následne po tom, čo D.. F. H. už nemal možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu ohľadne danej nehnuteľnosti, bola povinná ich okamžite menovanému svedkovi vrátiť, k čomu zjavne nedošlo. O úmysle obžalovanej nakladať so zverenými finančnými prostriedkami v rozpore s účelom ich zverenia svedčí aj tvrdenie menovaného svedka, v zmysle ktorého obžalovaná D.. F. H. vedome uvádzala nepravdivé okolnosti, pre ktoré k realizácii kúpy daného objektu nedochádzalo.

V súvislosti s odovzdaním sumy 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur - doplatok kúpnej ceny za kúpu nehnuteľnosti - bytu č. 44 na 4. poschodí, bytového domu na Heyrovského ulici č. 12 v Bratislave) F. A., konateľovi spoločnosti Real Estate Global, s.r.o., je potrebné poukázať na jeho vyjadrenie, že tieto finančné prostriedky ihneď odovzdal obžalovanej, ktorá bola pri odovzdaní tejto sumy prítomná, pričom nevedel uviesť, ako bolo s týmito finančnými prostriedkami ďalej naložené.

Niet teda pochyb o tom, že to bola práve obžalovaná P. T. A., ktorá reálne disponovala celou sumou 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur), a to spôsobom, ktorý bol zjavne v rozpore s účelom, na ktorý jej boli všetky tieto finančné prostriedky poskytnuté. Z vykonaného dokazovania je totiž zrejmé a jednoznačne preukázané, že povinnosťou obžalovanej bolo ihneď po obdržaní doplatku kúpnej ceny za predmetný byt v sume 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur), tieto prostriedky spolu s už skôr prijatou zálohou v sume 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) odovzdať predávajúcej Margite B., resp. jej splnomocnenému zástupcovi, ktorým v danom období už bola PhDr. V. F. (na základe Notárskej zápisnice spísanej dňa 03.04.2007 č. N 144/2007, Nz 13095/2007, NCris 13079/2007), zástupkyňa Centra poskytovateľa sociálnych služieb Privilegium, neziskovej organizácie, v ktorej zariadení bola B.umiestnená. Obžalovaná však tieto finančné prostriedky žiadnej osobe oprávnenej na prijatie tejto sumy neodovzdala, hoci tak bola povinná urobiť ihneď po prevzatí uvedenej sumy. S istým časovým odstupom, ktorý by bolo možné považovať za akceptovateľný (z hľadiska úvah o zavinení vo vzťahu k následku), odovzdala iba sumu 260.000,-Sk (8.630,42 Eur), a to úhradou na účet uvedenej neziskovej organizácie (bankovým prevodom dňa 23.04.2007, pričom tu súd poukazuje na to, že prisvojenie tejto sumy nie je pokryté zavinením obžalovanej so zreteľom aj na nižšie uvedenú okolnosť, že táto suma mala byť pôvodne dňa 03.04.2007 odovzdaná JUDr. F. Q., k čomu však nedošlo a k odovzdaniu peňazí napokon došlo prevodom na účet). Obžalovaná pritom nebola oprávnená ponechať si ani časť finančných prostriedkov ako odmenu za sprostredkovanie predaja predmetnej nehnuteľnosti (provízia), nakoľko žiadna takáto odmena nebola písomne a ani ústne dohodnutá. Obžalovaná by síce mala nárok na odmenu obvyklú, ktorá by jej však vzhľadom na absenciu akejkoľvek dohody mohla byť vyplatená až následne, t. j. po odovzdaní kúpnej ceny predávajúcej F. B., resp. jej zástupcovi, nakoľko nielen samotná odmena a jej suma nebola zmluvne upravená, ale ani žiaden iný spôsob vyplatenia takejto odmeny (t. j. nebol predmetom akejkoľvek zmluvnej úpravy).

Tu je namieste poukázať na ustanovenia zmluvy o budúcej zmluve, ako aj samotnej kúpnej zmluvy. Zmluva o uzavretí budúcej zmluvy o prevode vlastníctva k bytu uzatvorená medzi predávajúcim F. B. (zastúpená P. F. Q. a na základe ňou udeleného plnomocnenstva zastúpená spoločnosťou Real Estate Global, s.r.o.) a kupujúcim D.. F. H. okrem iného upravovala predmet budúcej zmluvy, ktorým bol prevod vlastníckeho práva k bytu č.O., na 4. Poschodí bytového domu na XX., cenu za predmet budúcej zmluvy, ktorá bola stanovená na 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur), ako aj platobné podmienky, v zmysle ktorých mal budúci kupujúci časť kúpnej ceny vo výške 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) vyplatiť budúcemu predávajúcemu v hotovosti pri podpise tejto Zmluvy a ostatok kúpnej ceny vo výške 1.200.000,-Sk

(39.832,70 Eur) bude budúcemu predávajúcemu uhradená v hotovosti pri podpise Kúpnej zmluvy a po podaní návrhu na vklad na príslušný katastrálny úrad na zápis vlastníckeho práva.

Samotná Zmluva o prevode vlastníctva bytu (č. X. Poschodí, O. vB.) uzavretá dňa 03.04.2007 medzi F. B. a D. F. H. v bode VII explicitne upravovala, že predávajúci predáva nehnuteľnosť za kúpnu cenu dojednanú dohodou zmluvných strán spolu vo výške 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur) a kupujúci nehnuteľnosť za túto kúpnu cenu kupuje do svojho výlučného vlastníctva, pričom kupujúci sa zaväzuje odovzdať predávajúcemu kúpnu cenu podľa predchádzajúceho bodu tohto článku Zmluvy pri podpise Zmluvy.

Z uvedených ustanovení nevyplýva nič, čo by obžalovanú oprávňovalo ponechať si odovzdané finančné prostriedky alebo akékoľvek disponovanie s nimi, a to ani žiadnu takú sumu, ktorá by mohla byť považovaná za odmenu za sprostredkovania predaja danej nehnuteľnosti. Takéto oprávnenie obžalovanej nevyplývalo ani z plnomocenstva zo dňa 28.03.2007, ktorým P. F. Q. udelila plnomocenstvo spoločnosti Real Estate Global, s.r.o., IČO: 35 707 968, so sídlom Grösslingova 51, Bratislava, na všetky právne úkony potrebné na odplatný prevod nehnuteľnosti: byt č. 4XX., Pochodí, XXX.XXX,-Sk Bratislava vrátane podania a podpísania návrhu na vklad na príslušnom katastrálnom úrade a zároveň ho splnomocnila na prevzatie zálohy vo výške 800.000,-Sk (26.555,13 Eur) a doplatku kúpnej ceny vo výške 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur) v jej mene na vlastný účet. Pokiaľ teda ide o kúpnu cenu, toto plnomocenstvo oprávňovalo danú spoločnosť iba na prevzatie uvedených súm, nie na ich ponechanie po akúkoľvek dobu a už vôbec nie na akékoľvek iné disponovanie s touto sumou, než je jej odovzdanie predávajúcej F. B. (jej zástupcovi).

Vykonaným dokazovaním možno považovať za jednoznačne preukázané, že obžalovaná P. T. A. uvedené finančné prostriedky predávajúcej F. B. a ani jej zástupcovi neodovzdala (s výnimkou už uvedenej sumy 260.000,-Sk - 8.630,42 Eur), pričom X.. V. F. až v júny 2007 (07.06.2007) odovzdala ďalšiu sumu 250.000,-Sk (8.298,48 Eur), ktorej odovzdanie už so zreteľom na časové súvislosti v spojitosti s tým, že k odovzdanou tejto sumy došlo až na opakované výzvy a naliehanie X.. V. F. a P.. F. F., možno považovať iba ako spôsob náhrady škody. Zavinenie obžalovanej vo forme priameho úmyslu (prisvojiť si cudziu vec - finančné prostriedky, ktoré jej boli zverené) sa teda vzťahuje aj na túto sumu v čase (období), kedy obžalovaná jednotlivé sumy spolu vo výške 2.000.000,-Sk (66.387,83 Eur) prevzala od Ing. F. H.. Tento záver sa v plnej miere vzťahuje aj na sumu úhrady nedoplatkov za služby spojené s užívaním bytu, nakoľko tieto nedoplatky boli zaplatené dokonca neskôr, a to až v septembri 2007, čo evidentne vyplýva z upomienky na zaplatenie nedoplatku z ročného vyúčtovania nákladov za služby spojené s užívaním predmetného bytu zo dňa 18.09.2007 (na sumu 75.631,-Sk, ktorú v tomto čase

vlastníci bytov a nebytových priestorov na O. č. XX, B., v zastúpení Správcovským bratislavským družstvom, evidovali ako neuhradenú). Tomu napokon zodpovedá aj dátum na potvrdení o vklade hotovosti ako úhrady týchto nedoplatkov, ktorý, hoci je horšie čitateľný, zodpovedá dátumu 30.09.2007. Aj v tomto prípade vzhľadom na existujúce zavinenie možno uvažovať iba v rovine náhrady škody.

V spojitosti s neodovzdaním celej kúpnej sumy súd poukazuje tiež na to, že obžalovaná sa spolu s F. A. neustále vyhovárali na dôvody, pre ktoré nemôžu predmetné finančné prostriedky odovzdať X.. V. F., čo vyplýva nielen z tvrdenia X.. V. F., že im obžalovaná uviedla, že peniaze použili na kúpu nejakého pozemku za účelom uskutočnenia výhodného obchodu, ale aj z výsluchu svedka P.. F. F., ktorý uviedol, že menovanú realitnú kanceláriu, kde bola prítomná obžalovaná aj F. A., navštívil viackrát práve z dôvodu nevyplatenia uvedených finančných prostriedkov.

Sumu 260.000,-Sk (8.630,42 Eur), ktorá je uvedená na výdavkovom pokladničnom doklade zo dňa 03.04.2007 s podpisom P.. F. Q. obžalovaná reálne tejto osobe neodovzdala, čo vyplýva z výpovede svedkyne P.. F. Q., ktorá uviedla, že žiadne peniaze ani províziu za predaný byt pani B. neprevzala, a to ani od nového majiteľa bytu, ani od obžalovanej a spoločnosti Real Estate Global, s.r.o., a táto suma, ktorú pôvodne ona mala prevziať, napokon odovzdala obžalovaná X.. V. F. alebo P.. F. F.. Tomuto tvrdeniu zodpovedá už zmienená úhrada uvedenej (t. j. totožnej) sumy na účet neziskovej organizácie Privilegium, n. o..

Pokiaľ ide o možnosť, že by obžalovaná predmetné finančné prostriedky odovzdala priamo F. B., o čom vypovedala svedkyňa P.. F. Q. v tom smere, že jej to mala povedať samotná obžalovaná, tak túto

skutočnosť považuje súd za vylúčenú, a to z viacerých dôvodov. Predovšetkým je potrebné poukázať na to, že samotný zdravotný stav F. B. neumožňoval prevzatie týchto finančných prostriedkov, nakoľko v zmysle Lekárskeho posudku zo dňa 01.10.2012 vyplýva, že Margita B. v rozhodnom čase (už v roku 2007) nebola schopná pri jej ochorení (Demencia pri Alzheimerovej chodobe s pridruženými znakmi - bludmi) plne si uvedomovať svoje konanie, pričom z lekárskeho nálezu zo dňa 15.11.2010 okrem iného vyplýva, že zdravotný stav (Demencia zmiešanej etiológie) je trvalý a progresujúci. O týchto skutočnostiach pritom obžalovaná so zreteľom na všetky okolnosti (udelenie plnej moci ...) musela mať vedomosť a asi ťažko si možno rozumne predstaviť, že by obžalovaná osoba s takouto diagnózou odovzdala akúkoľvek sumu finančných prostriedkov (predstavujúcou kúpnu cenu za predaj bytu č. X.v bytovom dome na HXXX.XXX,-Skul. č. XX v B.). To platí o to viac, že obžalovaná sumu 260.000,-Sk (8.630,42 Eur) poukázala na účet neziskovej organizácie Privilegium, n. o. a ďalšiu sumu 250.000,-Sk (8.298,48 Eur) už priamo PhDr. V. F.. Nie je teda zrejmé, prečo by ostatné finančné prostriedky mala obžalovaná odovzdať F. B. a so zreteľom na vyššie uvedené (zdravotný stav menovanej osoby a odovzdanie vyššie uvedených súm peňazí inému subjektu, resp. osobe) by takéto jej konanie nemalo ani žiaden logicky základ.

Okrem toho, ako vyplýva z výsluchu svedkov P. F. F. a X.. V. F., odovzdanie akýchkoľvek finančných prostriedkov alebo iných cenností osobe Margite B. nebolo možné bez toho, aby o tom zodpovedné osoby pracujúce v zariadení, v ktorom bola umiestnená, nemali vedomosť. Prvý z menovaných svedkov vo svojej výpovedi totiž uviedol, že návštevy ich klientov sa vždy ohlásili u zamestnanca zariadenia. F. B. pritom určite neopúšťala zariadenie a svedok nemal vedomosť ani o tom, že by zariadenie opustila

v sprievode obžalovanej. Ak by v teoretickej rovine došlo k tomu, že by osobe v predmetnom zariadení boli odovzdané nejaké finančné prostriedky, ich zamestnanci by o tom mali vedomosť. Avšak F. B. nebolo možné odovzdať finančné prostriedky v ich zariadení, nakoľko by si ich nemala kde dať a takýto postup zariadenie ani neumožňovalo. Na úhradu služieb pani B. pritom mal byť zriadený účet, na ktorý sa mali poskytnúť finančné prostriedky z predaja bytu, pričom pri finančných prostriedkoch vždy trvali na zriadení účtu.

Taktiež svedkyňa X.. V. F. vypovedala v tom smere, že do zariadenia, v ktorom bola umiestnená F. B., sa nemohol dostať nikto bez toho, aby o tom zamestnanec vedel. V predmetnom zariadení bola kniha návštev a nachádzala sa tam recepcia, kde bol personál, ktorý mal službu. Z. z ulice sa tam nedostal, nakoľko tam bola brána, ktorá sa musela otvoriť a dotýčný sa musel zapísať. Ak teda niekto prišiel, službukonajúci personál musel ísť k bráne na záhrade a túto odomknúť. Na bráne bolo mobilné číslo, na ktoré bolo potrebné zavolať, pričom telefón mala služba. Pri recepcii bola čakacia miestnosť, kde návštevník čakal na klienta. Iné zariadenie na otvorenie brány (napr. elektronický zámok) tam nebol. Návšteve sa muselo dokonca dva krát otvoriť, nakoľko jedna brána bola pri vstupe do objektu (záhrada) a zo záhrady sa išlo do budovy, kde boli ďalšie dvere, ktoré boli inak zamknuté. Mimo areál zariadenia klienti nemali možnosť chodiť, pričom F. Boďová vyžadovala osobitný režim, nakoľko zdravotný stav jej neumožňoval voľný pohyb mimo zariadenia. Z výpovede tejto svedkyne vyplýva taktiež to, že pani B. nebolo možné odovzdať väčší „obnos“ finančných prostriedkov bez toho, aby o tom niekto vedel aj preto, že by si ich nemala kde odložiť alebo uschovať, nakoľko nemala žiadne skrinky na zámok, pričom na odloženie cenností mali trezor. Svedkyňa ďalej uviedla, že obžalovaná jej ani nikdy nič neuviedla ohľadne prijatia kúpnej ceny za byt a toto jej vyjadrenie je v súlade s tvrdením svedka P. F. F., v zmysle ktorého ani F. A. (konateľ realitnej kancelárie Real Estate Global, s.r.o.) nikdy nepoprel ich dlh voči pani X.

Pritom aj svedkyňa JUDr. F. Q. potvrdila, že klienti si cennosti dávali do trezoru, resp. finančné prostriedky na účet, čo sa presne registrovalo.

V súvislosti s uvedeným je potrebné zdôrazniť, že o odovzdaní peňazí F. B. zo strany obžalovanej neexistuje žiaden doklad, resp. potvrdenie, ktoré by túto skutočnosť preukazovalo a ktorý by si v prípade skutočného odovzdania peňazí obžalovaná určite nechala vystaviť (vzhľadom na jej vzdelanie a činnosť, ktorú vykonávala je podľa názoru súdu iná úvaha vylúčená).

Do kontextu týchto zistení zapadá napokon aj vyjadrenie svedkyne X.. V. F., ktorá uviedla, že neustále naháňala obžalovanú aj pána A., aby vyplatili zostávajúce finančné prostriedky, oni ich však prosili o odklad z dôvodu, že majú finančné starosti, pričom obžalovaná im povedala, že peniaze z predaja bytu sa použili na kúpu nejakého pozemku, na ktorom zarobia a teda aby počkali.

Z. pritom opomenúť ani to vyjadrenie svedkyne X.. V. F., v zmysle ktorého si chcela overiť skutočnú sumu kúpnej ceny a z tohto dôvodu vyhládala kupujúceho D.. F. H., ktorý jej oznámil, že celú sumu 2.000.000,- Sk (66.387,83 Eur) už vyplatil realitnej kancelárii, pričom obžalovaná jej však tvrdila, že peniaze ešte nemá a čaká, kedy jej kupujúci peniaze vyplatí.

Skutočnosť, že trestnoprávne relevantného konania sa dopustila práve obžalovaná P..

T. A. napokon dokumentuje (okrem výpovedí ostatných vyššie menovaných svedkov) aj výpoveď svedka F. A. z prípravného konania (obžalovaná a tento svedok sa neskôr stali manželmi, v dôsledku čoho F. A. na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, pričom na hlavnom pojednávaní bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, keďže v prípravnom konaní bol menovaný svedok vždy poučený podľa § 130 Trestného poriadku), v ktorej rámci okrem iného uviedol, že všetky veci ohľadne predaja bytu pani B. zabezpečovala obžalovaná a on iba podpísal doklady, ktoré mu obžalovaná predložila. Ako už bolo skôr uvedené, v prípravnom konaní svedok taktiež potvrdil, že prevzal sumu 1.200.000,-Sk (39.832,70 Eur) od D.. F. H. na Katastrálnom úrade v Bratislave, ale tieto peniaze na tomto mieste ihneď odovzdal obžalovanej, pričom nevedel uviesť, ako bolo s týmito peniazmi naložené.

Sumarizujúc takto preukázané skutočnosti možno bez akýchkoľvek pochybností vysloviť záver, že obžalovaná od počiatku mala úmysel prisvojiť si predmetné finančné prostriedky, ktoré jej boli zverené a tieto neodovzdať oprávneným osobám, ale nakladať s nimi pre vlastné potreby a vlastný prospech a v konečnom dôsledku spôsobiť na cudzom majetku značnú škodu. K týmto záverom, ktoré sa v potrebnej miere (z hľadiska požiadavky na dosiahnutie najvyššieho možného stupňa istoty o vine minimálne na úrovni pravidla „bez rozumných pochybností“) opierajú o všetky zmienené vo veci vykonané dôkazy, súd dospel aj bez zreteľa na skutočnosti obsiahnuté vo výpovedi samotnej Margity B.. Vzhľadom na jej úmrtie bolo možné prečítať jej výpoveď z prípravného konania postupom podľa § 263 odsek 3 písmeno a/ Trestného poriadku, a to aj keď nebola vykonaná kontradiktórne (čo v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ani nebolo potrebné, keďže nešlo o jediný a ani rozhodujúci dôkaz), avšak vzhľadom na jej diagnózu a celkový zdravotný stav sú ňou uvádzané skutočnosti bez relevantnej výpovednej hodnoty. Tu však súd opakovane zdôrazňuje, že všetky ostatné dôkazy viny obžalovanej spoľahlivo preukázali.

Konanie obžalovanej tak napĺňa všetky zákonne znaky trestného činu - zločinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke, pričom vo vzťahu k zavineniu súd dodáva, že obžalovaná konala v priamom úmysle v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona, nakoľko zo všetkých už uvedených skutočností je zrejmé, že obžalovaná chcela spôsobom uvedenom v Trestnom zákone porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Pre úplnosť súd iba dodáva, že s ohľadom na úhradu sumy 260.000,-Sk (8.630,42 Eur) bolo potrebné v tejto časti upraviť skutkovú vetu oproti jej zneniu v podanej obžalobe, a to pokiaľ ide o reálne spôsobený následok pokrytý zavinením, kedy po odpočítaní tejto sumy zo sumy 2.000.000 (66.387,83 Eur) bola spôsobená značná škoda vo výške 1.740.000,-Sk (57.757,42 Eur).

K výroku o treste.

V súvislosti s výrokom o treste súd poznamenáva, že pri ukladaní trestu vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, pričom súčasne prihliadal aj na ostatné Trestným zákonom upravené zásady pre ukládanie trestov.

Z tohto hľadiska súd mohol uložiť trest odňatia slobody vo výmere ustanovenej Trestným zákonom (§ 34 odsek 2 Trestného zákona). Ďalej bol povinný prihliadať najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona).

V súvislosti s výrokom o treste bol súd okrem ostatných kritérií upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona povinný posúdiť aj existenciu poľahčujúcich a príťažujúcich okolností a vzájomný pomer medzi nimi. Súd u obžalovanej zistil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu vo vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu (§ 36 písmeno j/ Trestného zákona) a súčasne nezistil žiadnu príťažujúcu okolnosť, v dôsledku čoho sa pri aplikácii § 38 odsek 3 Trestného zákona a podľa spôsobu výpočtu upraveného v § 38 odsek 8 Trestného zákona znižuje u obžalovanej horná hranica trestnej sadzby upravenej v § 221 odsek 3 Trestného zákona (3 roky až 10 rokov) o jednu tretinu, t. j. o 2 roky a 4 mesiace a teda upravená trestná sadzba predstavuje rozpätie 3 roky až 7 rokov a 8 mesiacov.

V spojitosti s uvedeným považuje súd za potrebné poukázať na to, že v čase spáchania stíhaného zločinu bola jeho závažnosť značne vysoká, a to z hľadiska všetkých kritérií upravených v § 34 odsek 4 Trestného zákona významných pre ukládanie trestu (čo do určenia jeho druhu a výmery). Na tomto mieste možno poukázať na samotný popis skutku, ako aj skutočnosti už uvedené v odôvodnení tohto rozsudku, ktoré dokumentujú spôsob spáchania činu a okolnosti za ktorých bol spáchaný, následok v podobe spôsobenia značnej škody, zavinenie vo forme priameho úmyslu, zisťnú pohnútku a v neposlednom rade na samotný ten fakt, že poškodenou v dôsledku konania obžalovanej bola Margita Boďová, ktorej zdravotný stav už v čase spáchania činu dokumentujú prečítané lekárske posudky, resp. lekárske správy.

Avšak od spáchania trestného činu uplynulo viac ako 12 rokov, pričom od začatia trestného stíhania ide o obdobie takmer 10 rokov a od vznesenia obvinenia P. T. A. o obdobie 7 a pol roka. Podľa názoru súdu v danom prípade nemožno takéto obdobie trestného stíhania obžalovanej považovať za primerané, a to so zreteľom na skutkovú a právnu zložitú prejednávanej trestnej veci. Zo strany obžalovanej pritom nedošlo k takému konaniu, pre ktoré by bola uvedená dĺžka trestného stíhania dôvodná. V danom prípade teda zložitá prípadu neodôvodňovala dĺžku trestného stíhania obžalovanej dosahujúcu obdobie takmer 8 rokov. V tomto smere súd vychádzal aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej dĺžku trvania trestného konania prevyšujúcu 6 rokov je potrebné považovať za výnimočnú a v prípade absencie významných dôvodov pre prekročenie tejto hranice nie je možné trestné stíhanie dlhšieho trvania tolerovať. Súd nezistil žiaden taký významný dôvod, pre ktorý by nebolo možné pri ukladaní trestu na takúto dĺžku trestného stíhania prihliadať, a to práve s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. V posudzovanej trestnej veci, rešpektujúc Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (jeho článok 6 odsek 1 - právo na spravodlivé súdne konanie zabezpečujúce prerokovanie veci v primeranej lehote), ako aj jednu zo základných zásad trestného konania upravenú v ustanovení § 2 odsek 7 Trestného poriadku (každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná súdom), má súd za to, že obdobie trestného stíhania obžalovanej presiahlo hranicu primeranosti. Prítom podmienka rýchlosti konania musí byť splnená práve z dôvodu, aby sa zabránilo tomu, aby bol obvinený príliš dlho vystavený trestnému stíhaniu.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že plynutím času sa znižuje jednak spoločenská nebezpečnosť konania obžalovanej, ako aj záujem spoločnosti na potrestaní páchatela a slabne

potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie (výchovné a odstrašujúce účinky trestu na ostatných členov spoločnosti sa plynutím času znižujú). Neprimeranou dĺžkou trestného stíhania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatela a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu (v danom prípade vyjadrený v § 34 odsek 1 Trestného zákona), ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. Aj z týchto dôvodov je povinnosťou súdov, aby obdobie od spáchania trestného činu a dĺžka trestného stíhania boli určitým primeraným spôsobom zohľadnené. Práve zmiernenie trestu je preto podľa názoru súdu v danom prípade určitou kompenzáciou za to, že došlo k neprimeranej dĺžke trestného konania, na ktorú obžalovaná v zásade nemala rozhodujúci vplyv.

V tomto konkrétnom prípade možno odôvodnene konštatovať, že po vyše 12 rokoch od spáchania trestného činu a vznesenia obvinenia, nemožno očakávať dosiahnutie účelu trestu uložením trestu

odňatia slobody v rámci ustálenej trestnej sadzby a už vôbec nie uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody.

V súvislosti s výrokom o treste súd ďalej konštatuje, že obžalovaná P. T. A. nebola doposiaľ trestne stíhaná, ani odsúdená pre akýkoľvek iný trestný čin, pričom ani od spáchania stíhaného trestného činu neboli zistené akékoľvek poznatky o nejakom závažnejšom protiprávnom konaní zo strany menovanej obžalovanej. Na tomto základe teda súd dospel k záveru, že v prípade obžalovanej nie je nevyhnutné trvať na priamom výkone trestu odňatia slobody, ale je odôvodnené ukladať podmienečný trest odňatia slobody, a to so zreteľom na dĺžku konania aj za použitia zmierňujúceho ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu. Aplikujúc § 39 odsek 1, odsek 3 písmeno e/ Trestného zákona tak súd považoval uloženie podmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok s určením skúšobnej doby v trvaní 3 rokov za adekvátne k spáchanej trestnej činnosti a dĺžke trestného stíhania, ako aj k osobe obžalovanej, jej pomerom a k možnostiam jej nápravy. Obžalovaná tak počas skúšobnej doby bude mať reálnu šancu preukázať, že v jej prípade išlo skutočne o individuálne zlyhanie a vybočenie zo zákonom stanovených hraníc, pričom dĺžku skúšobnej doby súd stanovil aj so zreteľom na povahu konania obžalovanej a absenciu priznania a ľútosti nad trestným činom, ktoré skutočnosti skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov odôvodňujú.

Z hľadiska všetkých skutočností významných čo do výroku o treste súd opätovne uvádza, že z hľadiska účelu trestu možno uvedený trest odňatia slobody v danej výmere považovať za dostatočný a adekvátny, reflektujúc pritom všetky zásady významné pre ukládanie trestu, ako aj samotný účel trestu a zohľadňujúc dĺžku trestného stíhania obžalovanej.

Vo vzťahu k náhrade spôsobenej škody súd poznamenáva, že výrok o náhrade škody nemohol byť obsahom tohto rozsudku (súčasťou jeho výrokovej časti), nakoľko poškodená F. B., ktorá si v prípravnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, zomrela, pričom z odpovede príslušného notárskeho úradu (notárky P. F. V.) vyplýva, že Margita Boďová zomrela bez zákonných a závetných dedičov, v dôsledku čoho malo dedičstvo pripadnúť štátu (Q. republike) ako tzv. odúmrt'. To platí obzvlášť za situácie, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 04.10.2011 č. k. 8C/215/2010 - 128 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.03.2015 sp. zn. 14Co/40/2012 bolo určené, že navrhovateľka X-izbového je výlučnou vlastníčkou 2-izbového bytu č. 44 nachádzajúceho sa na 4. Poschodí bytového domu na O. ul. č. 12 v Bratislave. Podľa zistení súdu však dedičské konanie nebolo právoplatne skončené, pričom v dedičskom konaní došlo k prihláseniu pohľadávky po poručiteľke do pasív dedičstva zo strany G. (žalovanej v konaní

vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 8C/215/2010) a na tomto základe nebolo možné podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazať obžalovanú k náhrade spôsobenej škody poškodenej Slovenskej republike a ani podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku odkázať poškodenú Slovenskú republiku s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces, nakoľko pri neprávoplatnom skončení dedičského konania nejde o subjekt, ktorému by prislúchalo právo (z hľadiska hmotného práva) a teda ani o subjekt, ktorý by bolo možné z procesného hľadiska považovať za poškodeného s riadne a včas uplatneným nárokom na náhradu škody (do skončenia vyšetrovania - zástupca Okresného úradu v Bratislave si nárok na náhradu škody uplatňoval až v konaní pred súdom).

Vzhľadom na predmet trestného konania vyjadrený v § 1 Trestného poriadku, ako aj na už spomenutú zásadu trestného konania upravenú v § 2 odsek 7 Trestného poriadku, by vyčkávanie na právoplatné skončenie predmetného dedičského konania bolo nedôvodným a neopodstatneným predlžovaním trestného konania.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností, spravujúc sa úvahami uvedenými v tomto odôvodnení, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava I. Odvolanie nemôže podať obžalovaný voči výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem

obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného. Poškodený môže odvolaním napadnúť rozsudok iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody. Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.